

Tredje bönen

Ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden!

När vi i den näst föregående bönen bedja om tillkommelse av Guds *rike* - ordagrant konungarike - och det är just villkoret för en konungs regerande, att hans vilja sker, hans bud efterkommas, så finna vi mellan dessa tvenne böner ett påtagligt inre sammanhang, vilket är viktigt att påakta, om vi vilja rätt uppfatta Herren Kristi egen mening, då han lärde oss sålunda bedja.

Det andra, som därtill tjänar, är, att han tillägger: *såsom i himmelen så ock på jorden*. Se där »hans herradömes rum»! (Ps. 103:22). Nu kunna vi föreställa oss, huru Guds vilja sker i himmelen, huru den på det allra fullkomligaste, lydaktigaste och villigaste sätt fullgöres av hans änglahärlar, dessa hans tjänare, som med vädrens och eldslågornas hastighet utföra hans befallningar, varom David säger: *Loven Herren, I, hans änglar, I, starke hjältar, som uträtten hans befallning, när I hören ljudet av hans ord! Loven Herren, alla hans härskaror, I, hans tjänare, som uträtten hans vilja!* (Ps. 103:20-21); och strax därefter (Ps. 104:4): *Du gör vindar till dina sändebud, eldslågor till dina tjänare*.

Nu hava vi förut betraktat, att Herren uti sitt nåderike i denna värld icke verkar omedelbart, utan vill på jorden betjäna sig av människor, nämligen av dem, som blivit benådade att vara medlemmar av det riket. Alla trogna skola vara hans verktyg, hans änglar på jorden, och det icke blott till hans rikets utbredande utan i allt, varom han sagt oss sin vilja. Han vill såsom konung regera, först över vår invärtes människa och sedan över allt vårt görande och låtande, såsom hans heliga bud visa.

När vi se denna tredje bön i detta sammanhang, blir dess mening tydlig, nämligen att vi här skola bedja Gud om den nåden att uti allt kunna göra hans vilja; att, såsom hans konungliga vilja på minsta vink ögonblickligen hörsammas i himmelen, vi ock måtte lika så villigt och ovillkorligt vara hans viljas verktyg på jorden, således att han måtte både upplysa vårt förstånd, att vi kunna rätt fatta, vad hans goda, behagliga och fullkomliga vilja är, och även uppfylla våra hjärtan med den kärlek, fröjd och kraft, att vi måtte även kunna utföra vad vi förstått vara hans vilja; och äntligen, att uti alla de händelser, där varken vårt förstånd eller vår vilja räcka till, Gud själv måtte med sin makt genomföra sin vilja med oss och alla människor. Se, om sådant skulle vi bedja i denna bön.

Men märk nu, att här står: *Ske din vilja!* - icke det och det goda, nyttiga, förträffliga, som du vill, utan *din vilja!* Denna bön fordrar helt och hållet ett gudälskande hjärta - ett hjärta, som egentligen ser blott på Guds välbehag - den fordrar ett gott barns hjärta, som »ingen vilja har», utan vill blott Faderns vilja och icke behöver veta något vidare skäl, varför det och det skall ske, utan blott att det är Faderns välbehag. Tusende kunna älska något gott, ädelt, nyttigt, nödvändigt, men det är icke detsamma som att älska *Guds vilja*; ty det är icke nog, att vi älska samma saker, som Gud älskar, utan vi skola älska *själva Guds välbehag*, utan avseende på saken, som han vill; således älska *Gud*, - och för hans behag älska, vad helst han vill, även om det synes oss än så galet eller svårt. Såsom när Abraham får befallning att offra sin Isak, »löftets son», då kunde han omöjligt inse något skäl därtill, utan skulle endast för Guds vilja göra det. Och nu fordrar den tredje bönen, att vi icke blott skola *fördraga* en sådan Guds vilja, utan ock *älska* den så, att vi *bedja* om densamma. Vi skola nämligen aldrig glömma, att *bön* - bön måste vara *hjärtats* sak, icke förståndets och icke påbudets verk, utan hjärtats eget begär och angelägenhet.

Men när Guds vilja är den gamle Adams död och korsfästelse, och dessutom all människonatur vill vara fri och älskar sin egen vilja, så må man väl fråga: Huru kan någon människa få ett sådant hjärta, som så älskar Guds vilja, att man verkligen beder om densamma? Ett sådant hjärta får man aldrig (om man än plågar sig till döds därför) på något annat sätt än genom en ny födelse av Gud. Då en själ har blivit väl utpinad av sin egen ondska och av lagens heliga krav och omsider såsom helt ovärdig överväldigas av den stora oförskyllda nåden, så att hon säger: O Jesu, det är för mycket - och hon nu får i hans blod all sin rening, i hans kärlek all sin salighet, då Guds kärlek sålunda är utgjuten i hennes hjärta - då blir henne ock Guds välbehag dyrare än allt, vad tänkas och nämnas kan. Då blir det hjärtats första fråga: Vad får jag göra dig till behag, du oförliknelige Frälsare?

O, att jag måtte blott göra Guds vilja! Och då vet den själen icke mer, vad som är gott och rätt, utan blott vad den himmelske Fadern vill; då vet hon intet så ont som sitt eget hjärta, och säger nu med fullt allvar: Döda, o Gud, min vilja! Jag kan icke själv döda den så, som jag bör, men gör det du! Och när hon så beder emot sig själv, då beder hon om Guds vilja. Således, när jag först är uttröttad av min egen viljas ondska och sedan så genomträngd dels av Guds storhet, att hans vilja är mig mer än hela min salighet, dels av hans kärlek och ljuvlighet, så att om blott hans vilja sker, så är allting väl; då har jag ett sådant hjärta, som verkligen älskar Guds vilja.

Här må nu var och en giva akt på sitt tillstånd. Vi hava här åter ett stycke, som uppenbarar vårt hjärtas innersta. Vi erinra åter, att bönen måste vara ett uttryck av människans egen omsorg, åstundan och angelägenhet. Icke skall då vem som helst kunna bedja denna bön. Vi tala likväl icke om den stora hopen, som lever alldeles fritt »efter sitt köttets begärelser»; utan det är ändå två slags människor, som icke kunna rätt bedja denna bön.

Först är det några, som visserligen bedja den rätt allvarligt och flitigt, emedan allt deras salighets hopp innerst beror av *deras fullgörande av Guds vilja* - dessa »tjänstekvinnans söner», av vilka somliga med tung och mödosam kamp sucka efter nåd att kunna göra Guds vilja, då däremot andra ibland dem, just genom förnöjelsen över sitt görande och bedjande, hava en viss lust därtill, ja, en viss tro och kärlek, men alltsammans grundat just på denna deras egen fromhet.

Då de likväl aldrig »genom lagen dött bort från lagen», aldrig blivit helt till skam, förtappade och fördömda i sig själva samt blott genom Kristi görande, lidande och bedjande blivit saliga, så höra de ännu till »tjänstekvinnans söner», som icke för *Guds* skull, för Kristi kärlek, utan *för sin egen skull*, sin egen fromhet och sällhet, fara efter att göra Guds vilja. Och »tjänstekvinnans son skall icke ärva med den frias son» (Gal. 4:22–31).

Men det är även ett slags evangeliskt folk, som icke heller kunna bedja denna bön, dessa lösa anhängare till evangelium, vilka gärna höra det, som låter ljuvligt och väl, och hava en mycket ostörd och jämn tro, men en sådan tro, som icke medför något heligt sinne, så att det angriper deras gamla människa och gör, att Guds vilja blir deras levnadslag, blir föremål för deras hjärteböner, utan de leva alldeles fria för omsorgen om Guds vilja; de hava i sitt liv någon form av kristendomen till ett visst uppgjort mått, med vilket de åtnöjas, och därför äro de sedan utan någon omsorg. De läsa bönen: »*Ske din vilja*», med eller utan tanke, och om tanken även följer med orden, är det likväl icke mer än så, det är blott en *tanke*, icke *bön*, icke ett hjärtats egen angelägenhet.

Du som läser detta, stanna likväl en stund såsom inför Guds ansikte, inför de ögon, som skåda hjärtan, tankar och uppsåt. Huru är det med dig i detta stycke? Du kan väl veta med dig själv, om du plägar umgås med sådana omsorger, suckar och böner: »Gud, visa mig din vilja! Hjälp mig att göra din vilja!» Det är ju omöjligt, att den helige Ande kan bo i ett hjärta utan att uppväcka sådan omsorg därinne. En kristen kan väl ofta så förströdd överfara bönen: »*Ske din vilja*», att han icke ens med tanken följer den; men giv akt på vad som först och sist är hans hjärtebön, om det icke är just denna: »Gud, min Fader, min Frälsare, hjälp mig, hjälp mig, att jag må göra din vilja! Hjälp mig mot min gruvliga tröghet! Giv mig din helige Andes drift och kraft att göra din vilja och visa mig din väg, att jag vandrar i din sanning!» – Ja, detta är något alldeles utmärkande för ett hjärta, i vilket den helige Ande bor. Detta är just den ena stora hälften av vad som skulle utmärka det nya förbundets barn, varom Herren säger: *Jag skall giva min lag uti deras innersta och skriva den uti deras hjärta* (Jer. 31:33).

»Guds lag» är ju *Guds vilja*. Att Guds lag är skriven i hjärtat och sinnet, det förnimmes blott därigenom, att hjärtat älskar Guds vilja, att jag har ett sådant sinne, som innerligen suckar: O, att jag kunde hålla din lag av allt hjärta! O, att jag kunde göra Guds vilja! – Vi säga icke, att en kristen är en fullkomlig människa, o nej, det är mycket i hans inre liv och hans yttre leverne, som är rätt skröpligt; han kan icke heller så vaka, bedja och strida mot sina oarter, som han borde och ville - det finnes intet folk, som känner så mycken brist, som just de trogna - men märk likväl: förstår han, att det och det är Guds vilja, då är detta genast hans levnadslag, då vill han ock fullgöra den; om nu köttet strider emot anden, då uppkommer bön - se här, huru denna bön uppkommer i hjärtat! - just genom köttets strid emot anden uppkommer kamp och bön om Guds vilja. Det

måste vi nödvändigt vidhålla, att en kristen har ett sådant hjärta och sinne. Vi tala blott om detta *sinne*, om den *invärtes människan*. Aposteln säger just i det kapitel, där han allra mest klagar över »syndens lag i lemmarna» (Rom. 7): *Viljan har jag - jag har lust till Guds lag efter den invärtes människan* - och där denna vilja och lust finnes och min egen adamatiska vilja på det hårdaste strider däremot, där måste då uppkomma ett suckande, kvidande och bedjande om Guds nåd att kunna göra hans vilja, tvärt emot den motstridande viljan.

Själva striden består just uti en sådan andens utsägliga suckan. Detta är det egentliga tillståndet hos en kristen. Blir han ock stundom vårdslös, så att han icke tänker på Guds vilja, då utmärker detta en sömnaktighet, varom Herren sade: *De blevo alla sömniga och somnade* - även de visa jungfrurna. Men icke kan en kristens hela liv vara sömn. Han kan väl ofta bittert beklaga, huru *svag* vilja, huru *liten* allvarlighet och flit han har till att göra Guds vilja och döda sitt kött, han kan för sådana skröpligheter vara nära att misströsta; men då blir just denna bristande vilja, bristande allvarlighet föremålet för hans bekymmer, suckan och bön.

Se nu här, det är om detta *sinne* vi tala. Och det är icke utan skäl vi brukat så många ord härom. Herren känner allas hjärtan och vet människornas hemligheter. Att i denna tid hylla kristendomen, att tänka och tala något andligt, går ganska lätt; men *Guds rike består icke i ord utan i kraft*. Och en *omsorg* om att göra Guds vilja, ett *suckande* och *bedjande* om den nåden, är något, som finnes hos de svagaste nådebarn, det utgör den nya människans andedräkt, som icke kan upphöra, så länge något liv finnes. Så säger skriften: »Såsom tjänares ögon skåda på deras herres hand, såsom en tjänarinns ögon på hennes frus hand, så skåda våra ögon upp till Herren, vår Gud.» Så säger redan David (Ps. 123:2). Han säger icke, att vi förmå fullgöra allt, vad Gud vill, men att vi dock se på honom, såsom tjänaren på sin herres hand, att vi tänka på hans vilja och stå i övning att göra därefter. Detta är villkoret för att kunna bedja denna bön.

Men när nu det onda köttet med allt det fördärv, som av syndafallet härflöt, alltid strider emot anden, och vår Guds högsta vilja, hans stora hjärteangelägenhet, människornas frälsning, omvändelse och helgelse, har hela djävulens rike emot sig, så måste här uppstå en hård kamp, om Guds vilja skall ske. Att bedja: »Ske din vilja», är därför att bedja om mycket lidande, bedja om död och korsfästelse för vårt kött. Det är vidare att bedja emot djävulens och världens onda råd; därför har Luther rätt anmärkt, att Guds vilja sker då, »när Gud förhindrar vår köttsliga vilja och förtager allt ont råd, djävulens och världens anslag, vilka icke tillstådja, att vi helga Guds namn, och att hans rike må komma till oss» etc.

Vi skola således här bedja icke blott om den nåden att kunna göra Guds vilja utan ock, att Gud måtte själv regera ibland oss och även i världen genomföra sin vilja. Guds barn måste hava gemensam sak med sin Fader och därjämte tro, att han har ett sådant hjärta för oss, för sin älskade Sons skull, i vilken vi blivit upphöjda till hans barn, riksarvingar och medarbetare, att han hör vår bön även då, när vi bedja för andra, ja, också för de stora världshändelserna. Liksom han lät sin vän Abraham tala med sig om vad han skulle göra med Sodom, och liksom Moses med sin förbön avböjde straffdomar över Israel, sålunda skola vi här även bedja, att allt, som sker i världen, måtte gå efter Herrens stora riksplaner. När de väldiga på jorden vilja regera världen med sina råd och härsmakter, skola Guds barn hos sin Fader, konungarnas konung, utverka, att alla dessa världshändelser måtte gå hans ärenden och befrämja hans rike; när »furstarna rådslå med varandra mot Herren och hans smorde» (Ps. 2), skola vi bedja, att »han, som bor i himmelen, må bespotta dem» (v. 4) och göra en Ahitofels rådslag om intet eller »själva skadan tvinga att tjäna oss till gagn».

Men när Gud är *underlig*, och vårt arma förstånd icke kan följa honom, då uppstår ofta den allra svåraste kamp för våra barnsliga hjärtan, i det vi ofta tycka oss se allting gå så galet och illa, som det kan gå. O, vilken nåd och visdom, om vi då kunde besinna, vad Herren därom säger: »Mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, utan - såsom himmelen är högre än jorden, så äro ock mina vägar högre än edra vägar, och mina tankar än edra tankar» (Jes. 55:8-9). Och då vi bliva därvid vana, säga vi omsider med glad undergivenhet, även då det ser ut som mest underligt: *Ske din vilja!* Vi stanna blott i undran över vår store Gud och tillstå, att vi icke förstå, vad bäst är. Vår bekännelse blir denna:

Fördolde Gud och ursprungskälla
Till allt, vad här på jorden sker,
Ju bättre du begynt beställa
För mig och världen, blott dess mer
Förbryllas mina tankars lopp;
Än händer det, som synes enligt
Ditt majestät, och än förklenligt;
Du vänder allting ned och opp.

När något vidrigt sig tilldrager
Och hotar mig med osällt slut,
Strax det min ro ifrån mig tager;
Ty jag kan det ej räkna ut.
Men händer det, att allt går till,
Just som jag tycker, att det skulle,
Jag är den mest förtröstansfulle
Och tror på Gud, så starkt jag vill.

Här blir därför provet, varpå vår frid och förnöjsamhet kommer att till slut bero, nämligen om vi kunna med verklig mening säga: *Ske din vilja!* icke: Ske det och det goda, nyttiga, efter vårt förstånd, utan blott vad du behagar. Vi skola betänka, att Guds vilja är bättre än även vår goda vilja. Mången menar, att han beder mycket riktigt den tredje bönen, då han likväl har själv uppgjort, vad som skall vara Guds vilja, och *därom* beder: *Ske din vilja!*

Detta blir i synnerhet en svår prövning, när vi själva hava någon närmare del i frågan. Vi ville t.ex. verka något för Herrens sak, men det arma hjärtat ville ock bära omsorgen om dess framgång. O, huru ofta det då upptäckes, att den, som skulle kunnat inför Gud och människor bedyra, att han endast åsyftade Guds vilja, likväl oförmärkt var förd in på egna planer och hade satt på dessa den vackra titeln *Guds vilja!* Detta blir uppenbart, när denna förmenta Guds vilja icke har framgång, när Gud tillstodder, att den förhindras, och själen därigenom kommer i en oro och otålighet, som vore Gud störtad från sin tron, som vore Guds sak förlorad.

Blott detta sinne bevisar, att man icke ser blott och bart på Gud, såsom den *ende store, allsmäktige* och *allvise*, utan antingen har någon egen vilja med i frågan eller ock låtit i sitt hjärtas tempel uppställa flera gudar, mäktigare än den Allsmäktige. Annars skulle vi »stilla vårt hjärta» med den stora sanningen, att Gud regerar även över det onda, även över djävulen och världen, att helvetet och döden äro under hans våld, och att straffet för frihetens missbruk av människoanden i frågor, där Gud icke använder sin allmakt och människor uppsåtligen emotstå hans Ande - även det straffet med förhärdelse och evig död skall prisa Guds majestät, Guds rättfärdighet, makt och domar; såsom Herrens ord om Farao antyda: »Jag skall förstocka Faraos hjärta, och jag skall förhärliga mig på Farao och hela hans här, på det att egyptierna må förnimma, att jag är Herren.»

Ett obegripligt kungavälde
Din allmaktshand på jorden för,
Ty äro mina ögon ställde
Blott på din hand, som allting gör.
Då jag med undran skåda får,
Hur du allt styrer och ledsagar;
Hur det är bäst, som dig behagar,
Det jag först efteråt förstår.

Men vi återkomma till själva frågan. Av allt detta finna vi, att vi i denna bön skola bedja först emot all uppenbar ond vilja, för det andra emot en förment god vilja, vari dock något ont döljer sig, för det tredje emot en verkligt

god vilja, när denna likväl icke är *Guds* vilja. För att bättre förstå detta, märk följande förträffliga förklaring av lärofadern Luther. Sedan han först erinrat om den *uppenbart* onda viljan, såsom när vi äro böjda att göra, vad som för var man anses ont, vredgas, ljuga, bedraga, skada nästan och dylikt, huru vi alltid måste bedja emot sådant, så tillägger han: »För det andra är vår vilja *hemligen* ond, när den har ett gott sken, såsom när Johannes och Jakob ville nedkalla eld över samariterna, som icke ville undfå Jesus, och Herren svarade: "I veten icke, vilken andes barn I ären. Ty Människosonen har icke kommit för att fördärva själar utan för att frälsa dem" (Luk. 9:55–56).

Av detta slag äro alla de, som för en förment dårskap eller orättvisa, vilken vederfares dem själva eller andra, vilja stånga sig fram och sålunda driva igenom, vad de företaga, upphäva klagorop och säga: "Ack, jag menade så hjärtligen väl, ack, jag ville hava hjälpt en hel stad, men djävulen ville icke lida det", och mena, att de handla efter sin plikt och göra rätt, då de vredgas och bliva underliga, därigenom ofreda sig själva och andra människor och strax göra väsen därav, att deras goda vilja är förhindrad. Om de betraktade det vid full dager, skulle de finna, att det varit blott ett sken, och att de i den goda viljan intet annat hava sökt än sin egen vilja, sitt eget tycke, stundom ock egen nytta eller ära. Ty det är icke möjligt, att en god vilja, om hon annars verkligen är *god*, bliver förtörnad eller missnöjd, om man förhindrar henne.»

»Och giv akt därpå: det är ett visst tecken till en ond vilja, när hon icke kan lida, att hon förhindras; otåligheten är just den frukt, varpå du skall igenkänna den skenfagra, falska goda viljan. Ty en i grunden god vilja, när hon förhindras, säger sålunda: 'Ack Gud, jag tänkte, detta skulle vara gott; men om det icke skall vara så, är jag till freds. *Ske din vilja!*' Ty där missnöje och otålighet är, där är intet gott, det må synas huru gott som helst.»

»Utom dessa tvenne onda viljor är ock en rättskaffens god vilja, som icke heller bör ske (nämligen när *Guds vilja* likväl ännu är någon annan), såsom Davids var, då han ville bygga åt Gud ett tempel och Gud berömde honom därför, men likväl icke ville, att det skulle ske (2 Sam. 7).

Sammaledes såsom Kristi vilja i örtagården, då han undanbad sig kalken, och denna goda vilja likväl måste giva vika. Således, om du kunde omvända hela världen, uppväcka döda, föra dig och alla människor i himmelen och göra alla under, så borde du likväl icke vilja något sådant, så framt du icke hade föredragit Guds vilja och underkastat densamma denna din vilja, tillintetgjort din egen och sagt: 'Min Gud, det och det synes mig gott; behagar det dig, så må det ske; behagar det dig icke (att *jag* skall göra detta, 2 Sam. 7), så förblive det ogjort'.»

»Och denna goda vilja bryter Gud rätt ofta hos sina heliga, på det icke genom det goda skenet den *falska, bedrägliga* och *onda* 'goda viljan' må innästla sig, även på det man må lära sig, att *vår* vilja, huru god hon ock är, är omätligt ringare än *Guds* vilja. Därför bör med rätta en *ringa* god vilja vika eller till och med underdånigt tillintetgöras gent emot Guds *omätliga* goda vilja. För det tredje skall den goda viljan i oss förhindras även därför, att hon må förbättras. Ty hon blir bättre, när hon blir underdånig den gudomliga viljan, genom vilken hon förhindras, till dess människan blir *alldeles undergiven, fri, viljelös* och icke vet mer, än att hon förbidar Guds vilja.» Så långt Luther.

Av allt vad vi nu betraktat finna vi, att det alldeles icke är nog, att vi hava en god mening, ett gott uppsåt och en i denna bemärkelse god vilja; nej, här fordras mer. Vi måste nämligen också hava en *gudfruktig vilja*, som misstror sig själv och beder, att Gud måtte genomdriva sin vilja. Vi hava ock funnit, att genom syndafallet all vår egen vilja är genomdränkt av synd, så att vi här måste bedja mot oss själva, mot vår egen vilja, såsom mot vår farligaste fiende, och säga: »O Fader, låt det aldrig komma därhän, att det skulle gå efter min vilja, bryt min vilja och förhindra den; det må gå mig huru som helst, blott det icke går efter min, utan endast efter din vilja. Ty så är det i himmelen, där är ingen egen vilja. Må det vara så även på jorden!» En sådan bön gör oändligen ont åt den gamle Adam; ty den egna viljan är det allra djupaste i oss. Vi hava ingenting så kärt som vår egen vilja.

Och här hava vi nu kommit till den ömmaste punkten i vårt ämne eller rättare i vårt livs erfarenheter. Få människor besinna eller tro, huru mycket bedrövligt och bittert de draga över sig i denna tid genom att allvarligt bedja den tredje bönen; men ock, huru mycket saligt för evigheten (2 Kor. 4:17–18). De betänka icke,

att här lever en Gud, vilken regerar över hela vårt liv, och vilken aldrig säkrare hör vår bön, än när vi bedja om *hans vilja*. Beder du verkligen om Guds vilja, så bered dig på många svårigheter för den gamla människan. Vill du, att allt skall gå dig efter din egen vilja, så bed aldrig den tredje bönen. Du bör nämligen veta och betänka, att Gud hör denna bön och kommer att leda dig genom livet efter sin vilja och icke efter din, visserligen till din själs allra högsta och eviga goda men till mycket lidande för köttet, till den gamle Adams korsfästelse och död.

Vi erinra oss här, huru Luther en gång svarade en from själ, som frågade honom: »Huru kommer det till, att jag alltid skall vara så olycklig i denna värld, att det jag mest önskat mig, det har jag icke fått? Det går alltid emot min vilja.» – Då frågade Luther: »Kanske du någon gång på allvar har bett: *Fader, ske din vilja?*» - »Visst har jag bjudit till», fick han till svar, »att även bedja denna bön med allvar». – Då sade Luther: »Ja, där har du det! Så skall du aldrig bedja, om du vill, att allting skall gå dig efter din vilja.» – Det var detta vi borde besinna; ty det skall bliva oss den allra mäktigaste tröst vid de bittraste erfarenheter i livet, att det är den trofaste Fadern i himmelen, som blott av sin eviga huldhet och nitälskan om våra själar skickat det så. Han hör gärna all bön; men ingen bön kan säkrare vara efter Guds behag, än när vi bedja blott om hans vilja.

Var och en plägar dock gärna göra efter sin vilja. Om du tror, att Gud har en god vilja, och du beder om denna emot din egen vilja, så var viss, att han hör det. Och om det då går dig emot din vilja, så vet, att detta är just vad du bett om - och din största lycka.

O, när någon gång ögonen öppnas, att jag får se - får se Guds stora huvudangelägenhet, Guds allra ömmaste hjärtesak, hans angelägenhet om själars frälsning, så att han för den blir en människa, för den blir ett offerlamm, svettas blod, låter sig gisslas, korsfästas och dödas - när jag får se, vilket brinnande hjärta som framlyser, då han gråter vid Jerusalems fördärv och däremot blir så glad över samariternas omvändelse, att han därför glömmer sin hunger - vilken utsäglig, väldig tröst i att då bedja: *Ske din vilja!* Det är framför allt nödigt, att vi veta och sannfärdeligen tro, ja, i vårt hjärtas innersta grund äro därom försäkrade, att Gud vill och i evighet aldrig vill något annat, än att vi skola varda saliga.

Och i dag och i morgon och alla dagar skall han intet annat vilja. För denna sin allvarligaste hjärtevilja, din själs frälsning, kan han låta mycket bittert lidande drabba dig. Så säger Herren: »Emedan du är dyrbar i mina ögon och högt värderad, och emedan jag har älskat dig, så vill jag giva andra i ditt ställe och hela folk i stället för din själ» (Jes. 43:4), d. v. s. Gud lät många folk lekamligen gå under blott för Israels väl (se v. 3). Så ock nu här: blott för din själs eviga välfärd låter han din »utvärtes människa förgås», låter han mycken timlig bedrövelse drabba dig, ja, stundom de allra bittraste erfarenheter, såsom förlust av dina käraste föremål på jorden, föremål, som voro sammanväxta med ditt hjärta, voro dig kärare än ditt liv; här borttrycker döden en kär hjärtevän, kanske din dyra maka eller ditt käraste barn, där förlorar en annan i hast all sin egendom; här beröva dig onda människor något ändå dyrare, ditt goda namn, där får en annan en obotlig sjukdom o. s. v.

Vilka oändligt bittra erfarenheter har icke jämmerdalen för sina vandringsmän! Då kan ett hjärta alldeles förgås, om det blott ser på det, som för ögonen är; men kan du med Asaf »gå in uti Guds helgedom» och få syn på detta livets sanna betydelse och på evighetens allvar och på den trofaste Gudens hulda mening, då han tillsänt dig detta, nämligen att han tänker på din själ, då skall du med tillbedjan »stilla ditt hjärta för Gud» och hålla din bittraste erfarenhet för den allra högsta nåd. Eller vet du, huru mycket lidande, som kan behövas, för att din själ skall frälsas? Vi fråga åter: Vet du, huru mycket lidande, som kan behövas för din själs frälsning?

Stanna här! – Om nu din trofaste Gud har någon sådan huld tanke om dig, att han ämnar göra dig evigt salig i himmelen, skulle du då vara missnöjd över, att han brukar så bittra medel? Och kanske du själv, vid känslan av din ömkliga tröghet och svaghet i helgelse och köttets dödande, ofta ur djupet ropat: »Gud, jag kan icke vaka och strida och döda mitt kött, såsom jag bör; gör det du, o Herre! Döda du mitt kött, befordra du själv min helgelse!» Och nu har Herren bevisat dig den nåden och hört din bön; nu har han börjat döda ditt kött och har icke funnit bättre medel därtill än just detta lidande. Vill du då vara missnöjd? O nej, bed Gud om en undergiven och stilla ande, att du i din gamla människas hårdaste dödskamp kan bedja: »Fader, dock icke såsom jag vill, utan såsom du!» Det är blott därpå det beror, att man kan giva sig - giva sig i döden, taga avsked

från detta livet, från all tanke på en jordisk sällhet och vända sin själ mot evigheten. Den tredje bönen skall man lära i Getsemane. Då marternas och dödens fasor frampressa ur Jesu hjärta den bönen: »Om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig», så tillägger han därjämte: *Dock icke såsom jag vill, utan såsom du*. Detta var segern. Sedan sade han med lättad ande: »Den kalk, som min Fader har givit mig, skall jag icke dricka den?» När man blott givit sig i döden, lindras lidandet.

»Men», säger du, »blott det vore min Fader, som tillsänt mig mitt lidande; men jag ser den och den onda människan såsom orsak därtill». – Svar: Detta har du därav, att du icke tror blott *en Gud*. Detta är hedningen i ditt hjärta, som har flera gudar, först Skaparen, sedan djävulen, så en ond människa o. s. v. Om du i dess ställe trodde, vad skriften lär, att det är blott *en Gud*, som regerar över alla makter i himmelen, på jorden och i helvetet, att djävulen icke kan röra Job, utan att han fått lov därtill, att världen icke kan kröka ett hår på vårt huvud, utan den himmelske Faderns vilja, så skulle du se, att även det, som onda människor göra dig, är av den vise Fadern till arten och graden bestämt, så skulle du icke se på kött, utan se blott Gud uti allting. Så lär skriften. Uti Klag. 3 kap. talar profeten om, att »kinden räcket fram åt den, som slår» (v. 30), och »rätten vränges» (v. 36); men vad säger v. 37? »*Vem är den, som bjöd, och det skedde, utan att Herren har befallt det? Kommer icke från den Högstes mun både det onda och det goda? – Varför knorrar då människan, medan hon lever? Var och en knorre mot sina synder!* (märk! det är dessa, som skola antingen straffas eller dödas hos dig genom dessa onda människor). *Låtom oss rannsaka våra vägar* (för att finna, vad Herren genom lidandet vill påpeka) *och pröva dem och omvända oss till Herren!*» Så lär skriften, att det är *Herren*, som tillsänder oss lidandet, även då det tillfogas oss av onda människor.

Sådan blick hade ock David, då den onda människan, Simei bannade honom; »må han smäda!» sade han, »ty om Herren har bjudit honom smäda David, vem kan då säga: Vi gör du så» (2 Sam. 16:10)? Det var ock onda människor, som marterade Kristus, dock sade han, att *Fadern* hade givit honom den kalken. Om nu Gud vill använda goda eller onda människor till att döda vårt kött, skola vi hålla det för lika gott. Luther säger: »Köttet dödas genom människor, som äro oss emot, anfäktas, oroas oss och sträva emot oss i allt vad vi företaga, även i goda, andliga gärningar.

O, det är oskattbart, kostligt! Sådana anfäktare bör man köpa med allt vad man äger. Ty de äro de, som verka i oss denna bön och genom vilka Gud bryter vår vilja, att *hans* vilja må ske. Därför om någon förtalar dig och vill göra dig till dåre, skall du icke sätta dig däremot, utan låta det synas dig rätt, såsom det ock i sanning *för Gud* är rätt. Vill han taga ifrån dig något och göra dig skada, så skall du låta det gå, liksom skedde det rätt däri. Ty utan tvivel är det rätt för Gud; om ock denna onda människa för sin del gör orätt, så sker dock dig icke orätt.» – Och tänk, när Herren Kristus säger: *Icke ett hår på edert huvud skall gå förlorat eder Faders vilja förutan*. Vad kan då ske oss utan Guds vilja? Vad kan vara mindre viktigt än ett hår? Förskräckliga otro, när vi icke betänka sådana ord av Kristi egen mun! Han har ju härmed uttryckt, att vår himmelske Fader har omsorg om våra *allra minsta* angelägenheter, att icke *det minsta* kan hända oss honom förutan. Skulle vi icke då med glad undergivenhet anbefalla honom allting och blott säga: *Ske din vilja?*

Slutligen skola vi ännu anmärka en användning av denna bön, som kommit många kristna till stor tröst. När du måste välja och bestämma dig för något, varom du icke vet Guds vilja, vad skall du då göra? Jo, bed allenast den bönen, att din Fader icke låter något hava framgång, som icke är hans vilja, och gör sedan vad du anser för bäst; och vet, att ingenting kan då få ske, utan just vad Gud ville; vet, att utgången skall visa dig Guds vilja. – »Men», säger du, »blott jag icke själv, jämte min bön om Guds vilja, också hade en egen vilja, och det därför gått efter denna?» – Svar: Var det icke just emot din egen vilja, som du bad Gud genomdriva sin vilja? Tror du, att Gud då hellre gör efter din egen vilja, *mot vilken du anropade honom*, än efter *sin* vilja, *om vilken du bad?* – Men blott jag bad *nog allvarligt?* säger du.

Svar: Vad är nog allvarligt? Märk väl! Om du blott *önskar* att kunna bedja allvarligt, så har Gud redan hört din bön nog allvarligt, förr än du ropade. Betänk, att Gud själv vill allra först göra efter sin vilja. Att i en sådan

ställning, där en själ bekymrar sig om Guds vilja, vilket redan är för Gud den kraftigaste bön, ändå vara oviss, om Guds vilja sker, det utmärker alltid en lättsinnig tanklöshet, ja, det är att alldeles upplösa begreppet om Gud. Eller, vad bliver då Gud? Finnes det en Gud, allestädes närvarande, trofast och allsmäktig, du, som så tänker? Många besinna icke, huru viktig denna punkt är, om vilken vi nu handla.

Huru mången förstörande anfäktning över din ställning i livet, huru mångt olyckligt äktenskap o.s.v. hade icke förebyggts, om människor blott hållit denna punkt fast i sina hjärtan! Vilken salig ro, vilken väldig mur emot alla anfall av djävulen, när jag kan med detta ljus säga: »I denna ställning har min Gud satt mig; dessa vidrigheter har min trofaste, allena vise Fader, mitt livs Gud, velat, att jag skulle hava! Det är min *Guds vilja*.» Se här alla lidande hjärtans saliga ro - den enda fridsälla boningen på vår jämmerfulla jord! Se här hemligheten av en orubblig frid! Gud give oss sådana hjärtan, att vi kunna med full mening säga: *Fader vår ske din vilja!*

– C-O Rosenius

(Fjortonde årgången, år 1855)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com